

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ЮРИДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені ЯРОСЛАВА МУДРОГО

О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань

ФІЛОСОФІЯ

Підручник

2-ге видання, перероблене і доповнене

Затверджено Міністерством освіти і науки України

Харків
«Право»
2018

УДК 101(075)
ББК 87-923
Д18

*Затверджено Міністерством освіти і науки України
як підручник для студентів вищих навчальних закладів
(лист № 1/11-5308 від 13.03.2013 р.)*

Рецензенти:

О. Є. Висоцька, доктор філософських наук, доцент, завідувач кафедри філософії КВНЗ «Дніпровська академія неперервної освіти»;

М. В. Дяченко, доктор філософських наук, професор, професор кафедри філософії та політології Харківської державної академії культури;

Т. В. Розова, доктор філософських наук, професор, професор кафедри культурології, мистецтвознавства та філософії культури Одеського національного політехнічного університету

Данильян О. Г.

Д18 Філософія : підручник / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань. – 2-ге вид., переробл. і допов. – Харків : Право, 2018. – 432 с.

ISBN 978-966-937-317-5

У підручнику висвітлено предмет філософії, її основні функції, показано її роль і значення в житті суспільства. Охарактеризовано історію розвитку філософської думки, її різні напрями та школи. Стисло, доступно і змістовно викладено основні розділи філософії: онтологія, феноменологія, філософія розвитку, епістемологія, методологія, соціальна філософія, антропологія, аксіологія, філософія історії. Підручник створено на основі курсу лекцій, прочитаного в Національному юридичному університеті імені Ярослава Мудрого.

Для студентів, аспірантів і викладачів вищих навчальних закладів, а також тих, хто цікавиться філософськими проблемами.

**УДК 101(075)
ББК 87-923**

ISBN 978-966-937-317-5

© Данильян О. Г., Дзьобань О. П., 2013
© Данильян О. Г., Дзьобань О. П., 2018, зі змінами
© Видавництво «Право», 2018

Передмова

На сучасному етапі розвитку людства кожна людина у суперечливому світі поставлена у складні умови соціокультурного життя. Зростаюче напруження, пов'язане зі зміною ціннісних орієнтацій, необхідністю пошуку і швидкого знаходження оптимальних рішень, стресові ситуації – усе це проблеми людського буття, збереження та розвитку особистості, її внутрішнього світу.

Сучасний етап розвитку характеризується також зверненням до гуманістичних ідей: повернення до людини, її інтересів та цінностей. Разом із тим кожній людині необхідно вміти свідомо орієнтуватися в реальності, визначити своє місце в суспільстві та у світі, шукати розв'язання проблем реалізації своїх потреб та інтересів. Здатність і спроможність розумно орієнтуватися у перетинанні зазначених проблем не формуються автоматично. Їх необхідно відпрацьовувати у процесі вивчення насамперед філософії – теоретично сформульованого визначення світогляду, системи найзагальніших теоретичних поглядів на світ та місце людини у світі. Саме філософія допомагає людині розв'язувати проблеми її буття, сенсу існування, обґрунтовує пріоритетні цінності в житті суспільства, визначає прийнятні шляхи і способи досягнення цих цінностей.

Філософія – не просто світогляд, це світогляд, що претендує на науковий статус. Розглядаючи універсальні, загальні підстави науки і культури, формулюючи синтетичний погляд на світ, філософія апелює до розуму, логічної обґрунтованості та досвідченої достовірності своїх думок.

Свого часу Гегель писав, що філософія особливо потрібна в ті періоди, коли відбувається переворот у політичному житті суспільства, тому що думка завжди передує діяльності і перетворює її. Усе це свідчить про те, що потреба сучасної людини у філософських знаннях зростає, а її філософська культура стає найважливішою складовою

загальної культури, формування якої в сучасних умовах набуває особливого значення.

Значну роль відіграє філософія і в професійній підготовці правника. Адже відомо, що право як сфера людської діяльності тісно пов'язане з філософією. Фундаментальні проблеми права, такі як справедливість, воля і рівність, вина і відповідальність та інші, є одночасно і суттєвими філософськими проблемами, а їхнє розв'язання пов'язане з основними філософськими питаннями про сутність людини і зміст її життя, онтологічну структуру світу і засоби його пізнання. Право, таким чином, уже за своїм духом «філософічне», являє собою «філософію на практиці».

Вивчаючи філософію, майбутній правник освоює навички логічно аргументованого мислення, опановує культуру ведення діалогу, дискусії, усвідомлює соціально-етичні стимули юридичної діяльності, свою відповідальність за її результати. Філософія в цьому сенсі є способом легітимації правової науки, раціональності як вирішальної основи відповідальної і продуктивної практичної діяльності правника. Ставлячи і вирішуючи питання, що мають достатньо загальний характер, філософія виявляє, усвідомлює, формулює принципи і закони, значущі для правової сфери людської діяльності, допомагає усвідомленню сенсу самої життєдіяльності людини, розвиває здатність орієнтуватися в суперечностях суспільного життя, дає змогу конструктивно діяти в розробленні стратегічних життєвих позицій, порівнянні, обранні та обґрунтуванні правових цінностей, орієнтирів, ідеалів.

Отже, уміння усвідомити високий гуманістичний зміст своєї діяльності, обґрунтувати з філософської точки зору власну теоретичну позицію і прийняти практичне рішення є ознакою високого професіоналізму і громадянської чесності правника. Таке обґрунтування, особливо в галузі практичних рішень, не завжди усвідомлюється, однак воно значною мірою визначається домінуючими настановами світогляду правників, і на формування цього світогляду має впливати філософія. Спроби розв'язувати фундаментальні теоретичні проблеми юриспруденції без філософського обґрунтування призводять, як правило, до їхньої релятивізації або догматизації.

Крім того, говорячи про місце філософії в системі вищої юридичної освіти, можна провести аналогію з вивченням іноземної мови. Як знання іноземної мови необхідне для того, аби подолати національно-мовну обмеженість професійного спілкування, прокласти міст до

колег-правників з інших країн, так вивчення філософії необхідне для того, аби подолати професійну обмеженість кругозору, прокласти міст до інших сфер знання і культури.

Водночас попри важливість і актуальність цієї дисципліни їй бракує сучасної навчальної та навчально-методичної літератури. Підручник, який автори пропонують на допомогу студентам та аспірантам у вивченні філософії, покликаний певною мірою заповнити цю прогалину.

Підручник складається з трьох частин. У першій частині розкриваються зміст і призначення філософії, ідеться про багатовікову історію розвитку філософської думки, у тому числі в Україні, розглядаються основні напрями світової філософії. Підвищена увага до історії розвитку філософської думки пояснюється тим, що вивчення філософії необхідно починати з вивчення її історії, адже відомо, що без історії немає і теорії, тому будь-яка наука, що прагне творчого розвитку свого змісту, не може бути байдужою до минулого, до історії своїх ідей, відкриттів, висновків.

У другій частині акцентується увага на вічних проблемах філософії: онтології, філософії розвитку, гносеології, методології тощо. Кожну з цих проблем автори розглядають в історичному ракурсі – від давнини до наших днів.

Останню, третю частину присвячено соціально-філософській проблематиці, питанням філософської антропології, аксіології та філософії історії. Серед них: суспільство та його головні сфери, людина як предмет філософського аналізу, особистість і суспільство, цінності у житті людини та суспільства, зміст і спрямованість історії та ін. Розглядаючи ці проблеми і наводячи різноманітні погляди на них, автори наголошують, що філософія за своєю сутністю є поліфонічною і жодна філософська школа не може мати монополію на істину. Отже, тільки плюралістичний підхід до розгляду будь-яких філософських проблем дозволяє уникнути односторонності й отримати їхнє «об'ємне відображення».

Підручник містить також список літератури, який репрезентує основні праці видатних філософів, сучасну монографічну та навчальну літературу, а також алфавітно-предметний покажчик. Крім того, до кожної теми запропоновано декілька контрольних запитань. Усе це сприятиме поглибленому оволодінню студентами та аспірантами філософськими знаннями як у ході практичних занять, так і під час само-

стійної роботи, якій у сучасному навчальному процесі надається все більшого значення. Підручник є стрижнем навчального електронного інформаційного комплексу з філософії, розробленого колективом кафедри філософії Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого в рамках упровадження у навчальний процес Болонської системи, що дозволить студентам опанувати основний масив проблем, які вивчає філософія.

Зрозуміло, автори підручника не претендують на вичерпне аналізування поставлених у ньому проблем, а також на володіння істиною в останній інстанції, а тому будуть вдячні за корисні зауваження і пропозиції, що сприятимуть удосконаленню змісту викладеного матеріалу. Висловлюємо щирі вдячність усім, хто допомагав нам у процесі підготовки та оприлюднення цієї праці.

Частина перша

СУТНІСТЬ ФІЛОСОФІЇ, ОСНОВНІ ЕТАПИ ТА НАПРЯМИ ЇЇ РОЗВИТКУ

Розділ 1

Філософія, коло її проблем і роль у суспільстві

Термін «філософія» утворюється із сполучення двох грецьких слів: *phileo* – любов та *sophia* – мудрість. Отже, буквально філософія – це любов до мудрості, або, як казали за давніх часів у Київській Русі, «любомудріє». Однак це ще не розкриває її сутності, оскільки одного любомудрія явно недостатньо для того, аби стати філософом, хоча воно і є важливою умовою філософствування. Крім того, залишається відкритим питання: «Що таке мудрість?». Самі філософи відповідали на нього по-різному і мудрствували кожен по-своєму, з чим і пов'язане різне розуміння філософії.

Термін «філософія» приблизно в VI ст. до н. е. ввів славнозвісний математик і мислитель Піфагор. Саме йому належить вислів: «Життя подібне до ігрищ: одні приходять на них змагатися, інші – торгувати, а найщасливіші – спостерігати. Так і в житті одні, подібні рабам, народжуються жадібними до слави і наживи, тоді як філософи – до однієї лише істини». Отже, за Піфагором, сенс філософії – у пошуках істини.

Пояснення та закріплення в європейській культурі слова «філософія» пов'язане з ім'ям Платона (427–347 рр. до н. е.). На його думку, завдання філософії полягає у пізнанні вічних і абсолютних істин, а філософи – це люди, які відкривають таємниці природи і людського життя, учать діяти і жити у злагоді з природою та вимогами самого життя.

Отже, філософія є особливим видом знання – це «софійне», мудре знання та повчання на його основі. До того ж – це не просто абстрактна теорія, а й практична мораль. Часто її пов'язують із світоглядом, називають його основою. Аби така характеристика філософії стала зрозумілою, слід розібратися в тому, яке місце в системі людських знань посідає світогляд, а яке – філософія.

Метою розгляду цього розділу є аналіз феномену світогляду, його структури, історичних типів і особливо філософії, її власної природи і значення в особистому та суспільному житті людини.

§ 1. Світогляд людини, його сутність, структура та історичні типи

Будь-яка філософія є світоглядом, тобто сукупністю найзагальніших поглядів на світ і місце в ньому людини. У систему людських знань термін «світогляд» запровадив німецький філософ *Іммануїл Кант*. Світогляд – невід'ємний атрибут людської свідомості.

Мудрою людина вважається тоді, коли вона має не просто багато знань, а тоді, коли має певне розуміння того, як облаштовано світ, яким є ставлення людини до світу тощо. Коли людина ставить питання про те, чи створений світ, чи існує вічно; чи відбувається все за волею випадку або закономірно; хто така людина; чи можна пізнати світ і впливати на нього; що таке істина і хибність; що таке добро і зло тощо – у ході роздумів над ними формується світоглядне знання. Світогляд включає розуміння людиною навколишнього світу, свого місця у світі, відносин між людиною і світом, сенсу людського життя, усвідомлення соціальних інтересів, ідеалів, життєвих цінностей.

Кожна людина має світогляд, і в кожній людині він індивідуально специфічний. Але чи є між ними щось спільне? І що таке світогляд узагалі? Далі, чи змінюється зміст світогляду протягом життя окремої особи або ж поколінь людей, історично віддалених один від одного? Тобто чи розвивається світогляд? Отже, перед нами одна з одвічних філософських проблем: що таке світогляд людини, як його розуміти, яке його соціальне значення?

У найелементарнішому розумінні слова світогляд – це сукупність поглядів людини на світ і сенс життя. Якщо конкретизувати, то *світогляд* – сукупність узагальнених уявлень про дійсність, які відобража-

ють, розкривають і зумовлюють певне практичне та теоретичне ставлення людини до світу, спосіб сприйняття, осмислення та оцінювання навколишньої дійсності і самої себе як конкретно-історичного суб'єкта пізнання і практики. Наголошуємо, що світогляд – не просто узагальнене уявлення про світ, а форма самосвідомості людини, вузловими категоріями якої виступають поняття «світ» і «людина». Через ці поняття суб'єкт світогляду усвідомлює своє призначення у світі і формує життєві настанови. Відношення «світ – людина» – основне питання світогляду.

Світогляд являє собою складне духовне явище, для якого характерні цілісність, єдність усіх його компонентів. Структуру світогляду становлять і виконують у ньому важливу роль такі елементи.

Узагальнені знання. Вони є основною, інформаційною базою світогляду. Чим більші знання того чи іншого народу або тієї чи іншої людини, то серйознішого підґрунтя набуває відповідний світогляд. Слід зауважити, що до світогляду належать не всі і не будь-які знання, а лише ті, які є життєво важливими для людини, практично і теоретично розкривають сутність стосунків між людиною і світом у кожную історичну епоху.

Переконання. Це внутрішні соціально-психологічні елементи духовності, завдяки яким сприймаються або ж, навпаки, відкидаються світоглядні знання. Переконання – це не тільки інтелектуальна позиція, а й емоційний стан, стійка психологічна настанова, упевненість у справедливості своїх принципів, ідей, поглядів. Тому переконання є одним із необхідних структурних елементів світогляду.

Цінності. Це позитивне або негативне ставлення до явищ навколишнього світу, яке ґрунтується на потребах та інтересах людей, культур певного соціуму. Їх людина засвоює у процесі життя. За змістом і сутністю цінності відрізняються від знань. Знанням притаманне прагнення істини – об'єктивного пізнання реального світу. Цінності втілюють у собі особливе ставлення людей до всього навколишнього відповідно до їх прагнень, потреб, інтересів.

Ідеали. Це світоглядна форма цілеспрямованого відображення дійсності, уявний зразок досконалості, норма, до якої слід іти як до кінцевої мети. Особливість ідеалів у тому, що вони становлять випереджене відображення дійсності. Підкреслимо, що суспільний ідеал виконує не тільки цілеспрямовувальну, а й оцінювальну (аксіологічну) функцію щодо ставлення соціального суб'єкта до об'єкта і до самого

себе. Світоглядні цінності – це вищі цінності життя і культури, які визначають життєву орієнтацію суб'єкта в усіх сферах його діяльності.

Вірування. Це форма і спосіб сприйняття соціальної інформації, норм, цінностей та ідеалів суспільного життя. Не набуті власним практичним чи пізнавальним досвідом, вони сприймаються як очевидні факти чи характеристики об'єктивної дійсності суцього і належного; спосіб засвоєння досвіду попередніх поколінь, сприйняття сподівань, очікувань та надій щодо майбутнього.

Принципи діяльності. Є нормативно-регулятивним компонентом світогляду; визначають свідоме практичне і теоретичне ставлення соціального суб'єкта до об'єкта і до самого себе.

Життєві норми. Це зразки, стандарти діяльності, що склалися історично або усталилися як певні правила поведінки, виконання котрих окремою людиною чи групою людей є необхідною умовою підпорядкування особистої діяльності суспільним вимогам.

Слід також назвати ще один варіант структури світогляду, що сприяє розумінню його поліфункціональності. В основу цієї поліфункціональності покладено притаманні людині фізіолого-психологічні механізми та засоби пізнання світу й орієнтації. Ідеться про такі засоби духовного світу людини і їх роль у функціонуванні світогляду, як почуття, розум, воля та їхня взаємодія. Виходячи з цього, у структурі світогляду вирізняють такі його підструктури: а) *світовідчуття*, або емоційно-психологічний рівень світогляду; б) *світосприймання*, або досвід формування пізнавальних уявлень про світ з використанням наочних образів; в) *світорозуміння*, або пізнавально-інтелектуальний рівень. Синтез знань людей про природу і соціальну реальність утворює загальну картину світу, сукупність природничих наук – природничо-наукову, а сукупність суспільних наук – соціально-історичну картину дійсності. Створення загальної картини світу є завданням усіх галузей знання.

Отже, світогляд – це своєрідна інтегративна цілісність знання і цінностей, розуму і чуття, інтелекту і дії, критичного сумніву і свідомої переконаності. Спільне функціонування названих елементів і створює ту цілісну систему духовного світу людини, яка спонукає її до практичної дії, певного способу життя та думки. Функціонування світогляду має: а) забезпечити ефективність пізнавально-орієнтаційної діяльності людини і б) бути духовним спонукачем в її соціально-

практичній діяльності. Таким чином, світогляд виконує дві взаємопов'язані функції: пізнавально-орієнтаційну (забезпечується світоглядними знаннями й оцінками) та соціально-практичну (ґрунтується на світоглядних переконаннях і принципах діяльності).

Світогляд у цілому постає загальнолюдським явищем, тобто він є притаманним кожній людині в її нормальному стані. Але саме загальнолюдський характер світогляду зумовлює його надзвичайно велику різноманітність, адже люди по-різному уявляли й уявляють собі світ та себе в ньому. Коли б ми поставили перед собою завдання перелічити основні види світогляду, нам, напевно, знадобилося б багато часу. Отже, виникає потреба в класифікації світогляду.

Існують кілька критеріїв *класифікації світогляду*. За критерієм загальності можна вирізнити такі різновиди світогляду: *індивідуальний, груповий (професійний, національний, класовий), загальнолюдський* та ін. За ступенем історичного розвитку виокремлюють *античний, середньовічний* тощо світогляди, а за ступенем теоретичної «зрілості» – *життєво-практичний та теоретичний*.

Життєво-практичний світогляд являє собою сукупність різноманітних, а іноді таких, що виключають один одного, світоглядних понять, ідей, поглядів, цілей соціального суб'єкта. Такий світогляд породжується безпосередніми умовами життя і досвідом людей, який передається з покоління в покоління. Він має стихійний, несистематизований характер, становлячи набір сентенцій життєвої мудрості, виражених у різних фольклорних формах. Прикладом таких форм життєвої мудрості є численні прислів'я і приказки. Цей рівень світогляду існує у формі здорового глузду. Теоретичний світогляд більш складний: тут усвідомлюються світоглядні проблеми, даються їх розгорнуте обґрунтування і рішення. Це можуть бути різні концепції простору, часу, суспільного розвитку, людини тощо. Теоретичний світогляд існує в логічно впорядкованих системах, в основі яких лежать певний категоріальний апарат і логічні процедури доведень та обґрунтувань.

Світогляд має історичний характер. Це означає, що індивідуальний світогляд змінюється протягом життя окремої людини, а суспільний світогляд еволюціонує з розвитком спільноти, людства. Таке розуміння світогляду породжує необхідність виділення його історичних типів.

Протягом історії людської цивілізації сформувалися такі типи світогляду: міфологічний, релігійний та філософський. Звичайно ці типи

світогляду не відокремлені один від одного якоюсь чіткою межею або історичною датою. У реальному, особливо сучасному світогляді завжди можна відшукати елементи всіх його історичних форм. Однак така класифікація дає змогу виявити певну закономірність соціального функціонування та розвитку світогляду як певної реальності. Розглянемо історичні типи світогляду докладніше.

Міфологічний світогляд – це своєрідне бачення світу, в якому змішуються природне і надприродне, фантастичне і реально існуюче, ідеальне і реальне, неможливе і можливе, бажане і дійсне. Міфологія (від грец. *mifos* – оповідь і *logos* – слово, поняття, вчення) є універсальним типом світогляду первісних суспільств; усі етноси своїм першим світоглядом мають міфологію, яка містить у своїй основі міф – вигадану розповідь, витвір народної фантазії, в якому явища природи або культури подаються в наївно-антропоморфній формі. Порівняльне вивчення міфів різних народів показало, що, по-перше, дуже схожі міфи існують у різних народів, у різних частинах світу; по-друге, міф був єдиною універсальною формою свідомості. Він відображав світовідчуття, світосприйняття та світорозуміння тієї епохи, в яку створювався. У міфологічній свідомості закріплено поетичне багатство та мудрість різних народів.

Чому ж сприйняття світу первісною людиною набуло такої дивної форми, як міфологія? Слід, напевно, ураховувати такі передумови: а) первісна людина ще не вирізняла себе з навколишнього середовища – природного та соціального; б) нероздільність первісного мислення, яке ще чітко не відокремилося від емоційної сфери. Наслідком таких передумов стало наївне олюднення навколишнього природного середовища. Людина перенесла на природні об'єкти свої особисті властивості, приписувала їм життя, людське почуття. У міфі неможливо відокремити натуральне від символічного, реальне від фантастичного, існуюче від бажаного, духовне від природного, людське від нелюдського, зло від добра та ін. Через це міфу притаманна така форма цілісності, яка для інших форм свідомості майже неможлива. Крім того, міф для носіїв міфологічної свідомості був не думкою чи розповіддю, а самою реальністю.

Отже, нездатність провести відмінність між природним і надприродним, байдужість до суперечностей, слабкий розвиток абстрактних понять, чуттєво-конкретний, метафоричний, емоційний характер – ці та інші особливості первинної свідомості перетворюють міфологію на

дуже своєрідну символічну (знакову) систему, через терміни якої сприймався й описувався весь світ.

Релігійний світогляд виростає на підґрунті міфологічного світогляду, але є вже більш зрілою формою світогляду, ніж міфологія. У ній буття осягається не міфічними, а іншими способами. Вирізнимо такі: а) у релігійній свідомості вже чітко розділяються суб'єкт і об'єкт, а отже, долається характерна для міфу неподільність людини та природи; б) світ роздвоюється на духовний і тілесний, земний і небесний, природний і надприродний, до того ж земний починає розглядатися як наслідок надприродного. Міфологічні ж персонажі живуть у феноменальному світі (на горі Олімп, на горі Меру тощо); в) у релігії надприродний світ недоступний органам чуття, а тому в об'єкти цього світу треба вірити. Віра і виступає головним засобом осягнення буття; г) особливістю релігійного світогляду є також його практичність, оскільки віра без справ мертва. У зв'язку з цим віра в Бога та надприродний світ узагалі викликає своєрідний ентузіазм, тобто життєву енергію, яка надає розумінню цього світу життєвого характеру; г) якщо для міфу головним є обґрунтування зв'язку індивіда з родом, то для релігії головним є досягнення єдності людини з Богом як втілення святості та абсолютної цінності.

Релігійний світогляд не передбачає логічно чіткого визначення Бога. Релігійні ідеологи часто говорять про те, що логічно точне визначення Бога неможливе, його слід розуміти метафорично.

Релігія – явище багатопланове і багатозначне. Сьогодні, незважаючи на наукові досягнення, які, здавалося б, заперечують її світоглядні положення, релігія продовжує бути великою соціально організованою й організуючою силою у світі. Це значною мірою пов'язано з тим, що вона по-своєму відображає великий життєвий досвід людства, зберігає систему емоційно-образних уявлень і переживань, цінностей, норм життя, моральних ідеалів, які так потрібні сучасному людству. За допомогою обрядовості релігія культивує людські почуття любові, добра, терпимості, співчуття, милосердя, обов'язку, справедливості. Але в релігійному світогляді можуть відображатися й протилежні настрої, ідеї: фанатизм, вороже ставлення до людей іншої віри тощо.

Філософський світогляд. Цей тип світогляду в сучасних умовах розглядається як один із впливових і діювих типів. Він, як і релігія, розвинувся з первісної міфології, успадкувавши її світоглядні функції. Але що ж споріднює і різнить філософію та розглянуті типи світогляду?